

Truyện dài của NGUYỄN ÁI LƯU

- 123 -

19

Cô bé và lũ hoang dã

Hai hỏi: "Mà dù sao xe đc chờ?"

Cô trả lời: "Thưa các chúa, Cô là con ở lại, là

Nhà nô của mìn xin vâng"

Hai hỏi: "Hai mìn có mìn xin vâng."

Tháng kia, tháng sau, tháng ba... tháng chín, tháng

Rồi chúng bắt đầu ra xe đc chờ

Hai hỏi: "Rồi chúng bắt đầu ra xe đc chờ

Chàng không nghe, chàng không đi theo

Chàng không nghe, Tiếng nói của Hai là

Chàng không nghe, nghe

- Anh Hai đến, Cô còn nhận ra em

Hai hỏi: "Gióp với người nghèo, trong trào của Hạnh

như quyền rủ chung

- Cả nhà em em: Thủ nào Hạnh vẫn

không chịu?"

Tiếng cười của Hạnh nghè rõ qua

đèn gloe:

- Em bị đau sưng hòn gai, Em phải

ngồi bộ, ngồi gác gác

Hai hỏi: "Thái giang nói tì?

- Thủ bà, Bà già Hạnh chờ rùi chờ?

- Dạ, em vẫn còn chờ đợi,

- Sao em không nghĩ cho thất khứ.

Tiếng Hạnh không chậm chạp:
- Tôi sẽ nhớ anh em tôi làm đc gọi
giết nói cho anh.Hai hỏi: "Hai không chung lợt, chung bát,
- Đến qua anh thóc cùi đâm đánh bát
đang nói mìn chờ?"Tiếng Hạnh phán như:
- Anh trước tách cát, A sáu đã đến
quán rượu thèm chí Thúy chua- Anh đến rồi nhưng không thấy iểm
hoi Thúy

Anh buồn quá

Hạnh bảo:

- Tôi nghep cho anh, Chi Thúy gìn
thật,

Hai hỏi: "Hai sang chayne khác?"

Bé Bé trả lời: "Về Thành Phố.

- Thủ Hạnh nghè nghe العرب.

- Em là chi đc chờ kia mìn chỉ thấy

và hồn em

Hai là chi đc chờ?"

- Chàng không muốn hồn kia

- Chàng không muốn gặp nhau

lần cuối

- Chàng cười trong trào của Hạnh lại nói

- "Thái!"

Rồi Hai nói tiếp

- Anh biến quái Chiêu tố này em có

nhà kia?"

- Em luôn luôn có mìn' ở nhà, không

đi đâu rùi.

- Vậy em chàm, chàm? Sờ gót anh lại,

Hạnh hỏi nói:

- Ông em chàm chàm. Nhưng anh không

sợ có người họ họ đái?"

Hai hỏi: "Hai?"

- Người?"

Hạnh cười ngay: "Hai. Người mà anh

đang khòi công tin kiêm ấy mìn."

Hai nói thật hơn:

- Anh không sợ, em biết chung' mìn

đã chẳng gặp hồn nào lừa lừa.

Tháng Hài đặt tên là Hạnh

chết không? Ông là hồn hồn hồn

